

Szívárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2024/7

***Több mint 45 évnyi lelkészi szolgálat után
nyugdíjba vonul a Püski házaspár***

„Szívárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Hozzá tartozók

Hozzá tartozónak számít a szülő, a házastárs, a gyerekek. A nagyszülők, testvérek és unokák, házastársaikkal együtt. Mindazok, akik nem alkalmilag, ideiglenesen sodródnak mellénk, hanem szervesen hozzátartoznak életünkhöz. Hozzá tartozónak jó lenni! Akkor is, ha ez néha kötöttségekkel jár, akkor is, ha néha úgy érezzük, igazságtalanul, méltatlanul bánnak velünk szeretteink. De ezzel együtt is jó családba tartozni. Jó, mert a család biztonságot ad, igazodási pontokat kínál. Szeretve érezhetjük magunkat, és mi is kifejezhetjük szeretetünket.

Gyerekkoromban nagy családra vágytam. Megkaptam. Sőt többet kaptam, mint reméltem. Két családot is. Egy olyat, amiben vannak nagyszülők, szülők, testvérek, gyerekek és unokák, házastársaikkal együtt, de egy olyan családot is, amelyet nem vérségi kötelék fűz össze, hanem ennél sokkal erősebb: Jézus Krisztus. A gyülekezetben azért tartozunk

össze, mert Hozzá tartozunk. Jézus Krisztus református nemzetségének nagyerdei családjába. A gyülekezetbe tartozás pedig biztonságot ad, igazodási pontokat kínál, ráadásul szeretve érezhetjük magunkat, és mi is kifejezhetjük szeretetünket. Összetartozunk, mint Hófehérke a hét törpével, Süsü a királyfival, vagy D'Artagnan a muskétásokkal.

Ezt az összetartozást, valójában inkább Hozzá tartozást ünnepeljük meg évről évre a tanév vége felé közeledve. 2024-ben azért volt kétszeresen is különleges az alkalom, mert ekkor köszöntöttük nyugdíjba vonuló lelkészeinket. Hálát adhattunk a velük való több évtizedes közösségért is. Az istentisztelet az évek alatt kialakult rend szerint idén is két részből állt, amit közös ebéd, majd délutáni kötetlen együttlét követett. A két egység szerkezete azonban ebben az évben eltért a megszokottól. Az elsőben, melyben az Első lépés zenekar vezette az éneklést, öt

zenekar kíséretével is dicsértük az Urat

bizonyágtételt hallgathattunk meg gyülekezeti életünk öt súlypontjáról: az evangelizáció, tanítványképzés, szolgálat, közösség és magasztalás nagyerdei megtapasztalásáról. Ezt a Püski házaspár igehirdetése követte az 1Thessz 1,2–10 alapján.

A második blokkban köszöntöttük lelkészeinket. Elsőként a nap emlékére, lelkészeink tiszteletére írt Nagy Csaba-kórusművet adta elő gyülekezetünk énekkara, majd Fekete Károly püspök úr köszöntötte az ünnepeltek. Ezt követően adtuk át gyülekezetünk ajándékait: egy gyülekezeti tagok által írt könyvet, amely a Püski házaspár 34 éves szolgálatának állít emléket, valamint egy másikat, amely a

kézzel írt köszöntéseket és a nap során készült fényképeket tartalmazza. Ezt a kötetet a június 16-i istentiszteleten kapták meg az ünnepeltek. A gyülekezet ajándéka volt még Andrea Bocelli novemberi hangversenyére szóló két jegy, valamint szállás biztosítása a koncertet követő éjszakára. A Püski házaspár bizonyágtétele zárta az istentiszteletet. Több mint félezeren ünnepeltük összetartozásunkat június 9-én, a közös ebéden pedig mintegy 450-en vettünk részt. Aztán együtt töltöttük a délutánt is. Mert összetartozunk, mert Hozzá tartozunk. És hozzá tartozónak lenni jó.

Hodossi Sándor, főgondnok

Köztetek, érdeketekben

Püski Lajos és Püskiné Szécsi Judit közös igehirdetése az 1Thessz 1,2–10 alapján

Kedves Testvérek!

Mivel fejeződik be a szeretethimnusz? „Most azért megmarad **a hit, a remény, a szeretet...**” Mit látunk meg a gyülekezetek életében? Csak a hiányosságokat, vétkeket, vagy a jót is? Hogyan tekintünk a gyülekezetekre? Csak mint társadalmi képződményre, vagy mint Isten munkájára a Krisztusban?

Hálával lássuk meg, és emlegessük mi is: a hitből eredő munkát, szeretetből jövő fáradást és a Krisztus felől táplált reménység állhatatosságát. Mi így szeretnénk emlékezni, mert a reális látás erősíti a hálaadást.

Az evangélium nemcsak szavakban jutott el hozzátok, hanem erővel, erőtlenségeink ellenére, az Isten erejével. Nemcsak száraz tanításként, hanem életünk bizonyágtételével is, ahogyan **hitből köztetek éltünk a ti érdeketekben**. A 27 táborban összesen több mint egy fél évet éltünk együtt. A Kismamakörben, a bibliakörökben megbeszélhettük az életközeli problémákat. Együtt örültünk születéseknek, szerelmeseknek, házasságkötéseknek, és együtt sírtunk a gyászban lévőkkel. Szelíden

léptünk fel köztetek, saját lelkünket is adva, mert annyira szerettünk titeket. Az apostol azt írta, hogy „igazak, szentek, feddhetetlenek” voltak. Én óvatosabb vagyok, mert tudjuk, hogy nem volt tökéletes az, ahogy éltünk, de tiszta szívvel mondom, hogy **igyekeztünk jó példát is adni**. Aki nem így emlékszik vissza, attól bocsánatot kérünk.

„**Példává is lettetek...**” mint gyülekezet, minden hívő számára, határon innen és túl. Ezért hívtak nagyon sokszor gyülekezetépítésről szóló előadások tartására Kőszegtől Sepsiszentgyörgyig, Kárpátaljától a Délvidékig, és így született meg az Érdeklődéstől elköteleződésig című, misszióról szóló könyvem is. Mi is elmondhatjuk az apostollal, hogy „**töletek terjedt tovább az Úr igéje**”, sokakban a hívogatás és a példaadás által, az érdeklődést felkeltve, egészen az Úrréti Gyülekezet alapításáig. Ezután is éljünk mint gyülekezet a világban köztük és érdeklükben. A **szeretet által** legyünk még jobban áldássá!

Jó visszanezni és jó most előre tekinteni, mert a jelenben itt van a jövő is. Az élő és igaz Istennek szolgáljatok, szolgáljunk ezután

közös étkezés

is! Várjuk a mennyből Jézust, aki megszabadít minket. **Krisztus által van tehát jövő, van reménység!** Egy szakaszban együtt haladtunk, összekapcsolódtak az események. Voltak, akiktől már korábban búcsút kellett vennünk, de Reményik Sándorral mondhatjuk: „kicsi fehér templompadokban, a holtak is melénk ülnek...” Magam előtt látom a harminc

évvel korábbi gyülekezetet, sőt Tiszásas, Tiszsaug, Komádi gyülekezeteit is, akikkel szintén az igaz Istennek szolgáltunk. Magam előtt látok egy gyülekezetet, ahol az újszülöttekből kisgyermek, majd ifisek, felnőttek, családok lettek. **Magasztaljuk és jó reménységgel szolgáljuk az Urat,** mert nemzedékről nemzedékre való az Ő hűsége és egyháza! Ámen.

A Püski házaspár biznyságtétele

Kántorcsaládban, templom közelben nevelkedhettem. Amikor 53 éve, 11-ikes gimnazistaként nyilatkoznunk kellett, hogy merre megyünk tovább tanulni, akkorra bennem már elbizonytalanodott a korábbi építésmérnöki gondolat, és foglalkoztatott a lelkészi pálya is. De úgy történt, hogy rám már csak másnap került sor. Esti imádságom így az volt, hogy „na, Uram Isten, most merre?”. Másnap reggel a napi ige az 1Tim 1,12 volt: „Hálát

adok a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki megerősített engem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatra rendelt”. Amikor másnap az osztályfőnöknek megmondtam, hogy lelkész szeretnék lenni, akkor ő azt válaszolta: „Kár érted, Lajos, elveszett ember leszel egy kis faluban”. Majdnem igaza lett, hiszen kis falvakban kezdtük, majd Komádiban, és már 34 éve itt, ebben a „kis faluban”: Debrecenben szolgálunk. Közben országos ifjúsági

táborok vezetése, lelkésztovábbképző kurzusok tartása, zsinati missziói bizottsági elnökség, egyházkerületi lelkészi főjegyzői feladatok is megtaláltak engem.

De az igazán fontos – mindig és mindenhol –, hogy a legnagyobb Úr hívott el, állított az Ő országa építésébe. Megajándékozott nagyszerű feleséggel, szolgatárssal, szép hívő családdal, és hitben, szeretetben Veletek.

A harmadik gondolatom, hogy ne akarjatok mindenáron sikeresek lenni, mert ahhoz gyakran másokat kell legyőzni, ami nekik nem öröm. A siker hajszolásának gyakran veszélyes ára is van. De engedjétek, hogy Isten áldássá tegyen országa építésében! Erre igyekeztünk mi is, köztetek és érdeketekben. Így sehol sem lesztek elveszett emberek. Sőt, Isten gyermekei, és ígérete szerint örökösök is. Legyen mindenért hála Istennek és köszönet Nektek!

Püski Lajos

A Bolyai utcai templom felszentelésén, 1975-ben kántustagként itt, a karzaton énekeltem, majd néha erre sétáltunk kettesben, bár akkor még járda sem volt. Aztán két év múlva itt kértek házasságkötésünkre Isten áldását. Még nem

volt orgona, de esküvőnkön énekelt a Kántus. Később Komádiból a fiatalokkal debreceni kirándulásokon mindig felkerestük ezt a modern templomot, hogy ilyet is lássanak.

Az esketési szolgálatot édesapám végezte, szokása szerint a napi ige alapján, amely akkor az 1Kor 9,13–14 volt: „Akik a templomi szolgálatokat végzik, a szenthelyből származó eledellel élnek, és akik az oltár körül forgódnak, az oltárra vitt adományokból részesednek. Így rendelte az Úr.” Megvallom őszintén, menyasszonyként akkor én egy kicsit érzelmebb üzenetet vártam. De később megértettem, hogy próféta üzenetet kaptunk. Megtapasztaltuk az ige igazságát. Különösen sokat jelent 1990 óta, vagyis amióta itt, ennél az Úrasztalánál szolgálunk. Lelki javakat vetettünk – és földi javakat is kaptunk.

Másfél év Tiszásason még kettesben, Komádiban közel 12 év alatt családdá lettünk a három fiú születésével, majd a nagyerdei 34 év alatt még két lánnyal gyarapodtunk. Így adok most hálát házasságunk 46 évének személyes boldogságért, és hogy az Isten egyházában az oltár körül szolgálhattunk együtt. Soli Deo Gloria!

Püskiné Szécsi Judit

EGY TEST TAGJAI A KRISZTUSBAN

A Debrecen-Nagyerdei Református Gyülekezet
hálaadása a Püski házaspár 34 éves szolgálatáért

Debrecen
2024

Gyülekezetünk ajándékként emlékkötet jelent meg Egy test tagjai a Krisztusban: A Debrecen-Nagyerdei Református Gyülekezet hálaadása a Püski házaspár 34 éves szolgálatáért címmel (szerk. Fazakas Gergely és Hodossi Sándor, képszerk. Győriné Tóth Edit), a Tiszántúli Református Egyházkerület kiadásában és támogatásával. Püspök úr cikke rövidített változata annak az előszónak, amely e könyv köszöntőjeként látott először napvilágot.

Az Isten melletti elköteleződés emberei

Lajos és Judit szövetsége

A Debreceni Református Kollégium Gimnáziumában és a Teológiai Akadémián is voltak klasszikus párok, akik úgy maradnak meg az emlékezetünkben, mint akikre tényleg illik: az Isten is egymásnak teremtette őket. Az én emlékezetemben így maradt meg Szécsi Judit és Püski Lajos, mint akiket gimnazistaként olyan együtt járó teológusoknak láttam, akik az egymás iránti baráti érdeklődéstől hűségesen végigjárták a házassági szövetségre elköteleződés útját, és Isten akaratát felismerve közös szolgálatra vállalkoztak.

Vésztő, Dombrád, Tiszásas gyülekezeteiben rövidebben, majd Komádiban hosszabb időt kapva (1979–1990) edződtek arra a feladatra, amely 1990. május 25-től a Debrecen-Nagyerdei Református Egyházközségben várt rájuk.

A társadalmi változással együtt új távlatok nyíltak meg a nagyerdei gyülekezet előtt, mert Judit és Lajos elkötelezték magukat Jézus Krisztus missziói parancsának végrehajtására. Missziói szemléletük tudatos koncepcióvá érett. Nem hagyta nyugodni őket a látás, hogy az igazi gyülekezet nem maradhat „egygenerációs”. Megbecsülve az időseket, megkeresve a gyermekeket és ifjakat, új műfajú alkalmakkal nyitottak a középgeneráció felé. Szisztematikusan indították a családi istentiszteleteket, hogy gyermekek és szülők együtt izleljék és tanulják az istentisztelet szépségeit; elkezdték az üdvtörténetbe bevezető bibliaiskolai csoportok szervezését; rendszeres lett a keresők istentisztelete: az András-szolgálat; külön órarend szerint zajlik a hétközi 20 kis-csoport tematikus programja; és az év koronája a nyaranta szervezett többszázfős, többgenerációs gyülekezeti nagytábor.

A megtérésre hívás, a keresztség, a konfirmáció és a hit elmélyítésének fontossága mellett természetes része lett a gyülekezeti életnek a hajléktalan-étkeztetés, a gyermek- és

ifjúsági munka, a házasság gondozás, a kismakör, a gazdag zenei élet, valamint a sokféle munkatárs kinevelése, felkészítése a vezetésre. Messzebből is érzékelhető tapasztalat, hogy ezt az igyekezetet Isten áldása hitelesítette: a folyamatos gyülekezetnövekedés karzatépítést, templom- és gyülekezetiház-bővítést, vasárnap délelőtti istentisztelet-duplázást hozott magával.

Mint egyházi vezető hálás vagyok azért, hogy a Püski házaspár missziói szemléletét az elmúlt évtizedekben számos gyülekezet megismerhette. Lajos az elmúlt évtizedekben több mint száz helyen tartott előadást a gyülekezetépítésről – határon innen és túl – lelkészeknek, presbitereknek, gyülekezeteknek. Felismeréseit az *Érdeklődéstől elköteleződésig (Misszió és gyülekezetépítés: koncepciónk és gyakorlatunk)* című könyvében is összefoglalta, amely azóta hasznos teológiai tananyaggá vált. A Debreceni Református Hittudományi Egyetem szakoktatójaként 1999-től vezeti a Nagyerdőn a hatodéves hallgatók gyülekezeti gyakorlatát. Leendő lelkészek életre szóló impulzusokat szerezhetek mellette. Tíz évig volt lelkészi vezetője a „Talentum” országos református középiskolás tehetséggondozó tábornak Balatonszárszón (1997–2007), illetve lelkesen vett részt a Zsinat által létrehívott Egyházi Jövőkép Bizottság munkájában (2015–2016). E tapasztalatokkal a tarsolyában volt a Tiszántúli Református Egyházkerület Missziói Bizottságának és a Zsinati Missziói Bizottságának is az elnöke.

Mindezek úgy válhattak valóra, hogy Judit otthoni helytállása, a munkafolyamatok mind-egyikében alkotó jelenléte pótolta Lajos időszakos távolléteit.

Isten mindkettejüket megajándékozta azáltal, hogy szemük előtt teljesedett be: az elköteleződés elköteleződést szül. Őt gyermekek közül hárman léptek lelképásztori pályára.

Püspök Úr átadja az ajándékot

Gyülekezeti szinten pedig 2016 és 2021 között – a reformáció 500. évfordulója alkalmából – új gyülekezet alapítására kötelezte el magát az egyházközség a szolgálati területük északi részén, ahol megszületett Debrecen huszonegyedik református közössége Úrréti Missziói Egyházközség néven. A nagyerdei reformátusok új gyülekezetet plántáló munkája, a sokféle munkatárs közötti harmóniára törekvő hozzáállás, valamint az imádságos lelkület sok gyülekezet számára figyelembe veendő, áldásos példa lehet.

Püski Lajos évtizedeken keresztül nem engedett a kísértésnek, hogy a gyülekezetépítés fókuszáról elterelje a figyelmét az intézményfenntartás vagy valamilyen egyházkormányzói poszt csábítása. Ezt tiszteletben tartva, de éppen e gyülekezetfókuszú erényre hivatkozva kerestem meg 2020 adventjében, hogy a 2021-től kezdődő egyházkormányzati ciklusban vállalja el az egyházkerületi főjegyzői tisztelet. Kértem, hogy aktív szolgálati éveinek

záró szakaszában, ha csak négy évre is, de legyen mellettem, és a világiárvány okozta zaklatottság után segítsen szelíd határozottságával, higgadtságával és bölcsességével vezetni egyházkerületünk életét. Nem könnyen, de engedett a felkérésnek. Boldog vagyok, hogy a nehéz helyzetekben kiegyensúlyozottságával, a bonyolult ügyekben részrehajlás nélkül, valamint mindig Isten akaratát szem előtt tartva tanácsolt. Istennek adok hálát, hogy Lajosban ilyen munkatárssal ajándékozott meg!

Kedves Judit és Lajos! Isten adjon mindketőtöknek sok örömet szépen terebélyesedő családokban. Kívánom, hogy még sokáig legyen imádságotok a zsolttáros szava: „Árassz ránk kegyelmedet reggelenként, hogy vigadjunk és örüljünk egész életünkben! Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink munkáját tedd maradandóvá, kezeink munkáját tedd maradandóvá!” (Zsolt 90,14.17)

Fekete Károly, püspök

Evangelizáció

Gyermekként görög katolikus szertartás szerint kereszteltek meg, hitbéli nevelésem inkább hagyományokon, mint bibliáismereten alapult. A felnőtt éveim Istentől távolodva teltek. Fiatalként az ember hajlamos hinni, hogy övé a világ, mi baj lehet, erős vagyok, megoldok mindent egyedül, magamban hiszek! – ezt gondoltam. A gyermekemet szintén görög katolikus templomban kereszteltettem meg, ám a belső igény, hogy a mindennapi életünk során is keressük Isten akaratát, csak nem érkezett meg.

Amikor első osztályos lett Vivi, etikaóra-ira írtam be, mondván, ha majd érdeklődést mutat a hittan iránt, akkor magától is választhatja. Nos, az Úristen közbelépett, és felülírta az én nagyon okos szülői döntésemet. A gyermekem egy év etikaoktatás után azt mondta, hogy a következő évtől hittanoktatásra szeretne járni, hiszen a barátai is odajárnak! A lényeg nem a miérten van, hanem az Úristen

üzenetén: engedd a gyermekedet hozzám!

A hittanórák Csilla néni vezetésével a tanítás mellett lelki táplálékul is szolgáltak. Hamarosan megkaptuk az első meghívót a Csáládi hittanra. Ezek az alkalmak Lajos bácsi vezetésével remek lehetőséget nyújtottak élményszerű tanulásra: akár Debrecen város egyháztörténeti nevezetességeinek tanulmányozására, akár egy-egy bibliai igeszakasz megismerésére, vagy egy ünnepkör átélésére. Együtt figyelnek kicsik és nagyok, más, mint az istentisztelet. Családias légkör uralkodik, testközelből lehet beszélgetni Lajos bácsival, Judit nénival, Pali bácsival. Látjuk, hol dolgoznak, betekinthetünk a „kulisszák” mögé, és a végén még szeretetvendégségben is részünk lehet.

Tavaly szeptemberben az Érdeklődők istentiszteletén Lajos bácsi meghirdette a Bibliaiskola 32. évfolyamának indulását, amire beiratkoztam. Eközben Judit néni emlékeztetett,

kórus szolgálata

hogy a 7. osztályos gyermekeknek indul a konfirmáció-előkészítő, amire Vivit várják szeretettel. Pár nap alatt született a gyors döntés: Vivi a kátéra, én pedig a Bibliaiskolába fogok járni egy tanéven keresztül. A kötelező elfoglaltságok mellett minden pénteken „templomba járni” néha kicsit fásasztó volt, de legbelül éreztem, hogy ez az Úristenhez vezető út. Bizony, nehéz egy kiskamaszt rávenni, hogy iskola után templomba menjen, amikor annyi más dolgot is csinálhatna.

A Bibliaiskolában Lajos bácsi hétről-hét-re bevezetett minket a bibliáismeret alapjaiba, és akármilyen fáradtak voltunk este 9-kor, mi még szerettünk volna kicsit maradni és

kérdéseket feltenni (amire kaptunk lehetőséget). Mire eljött a tavasz, megerősödött az Úristenbe vetett hitem, és virágvasárnap a bibliaiskolások közül tizenegyen konfirmáltunk a Nagyerdei Gyülekezetben. A lányom pedig pünkösöd előtt konfirmált Judit néni szeretetteljes nevelése eredményeként. És az a kiskamasz, aki néha nyögvenyelősen jött péntekenként, azt mondta, hogy nagyon boldog, hogy konfirmálhatott, mert Judit néni jól elmagyarázta neki a „hit dolgait”. Végezetül, ahogy Lajos bácsi mondta: ez csak a kezdet, a megszentelődés útjának belépője.

Karászi Adrienn

Tanítványképzés

Három olyan „nagyerdei szempontot” szeretnék kiemelni, amelyeket lelkipásztorainktól, a Püski házaspártól tanultunk.

Egyrészt azt, hogy nem klasszikus „képzés”-ként kell felfognunk a tanítványképzést. Nem kurzusként, nem tanfolyamként. Számunkra, a misszióba fokozatosan bekapcsolódó gyülekezeti tagoknak felszabadító volt (és egyben megrendítő is), ahogyan Judit és Lajos egyszerűen megszólított, hogy végezd el ezt vagy azt a lelki szolgálatot. Hogy vezess bibliakört a táborban. Hogy légy ifivezető vagy felnőttcsoport vezetője, mert alkalmasnak látunk arra. Hogy tarts előadást a gyülekezeti hétvégén. Segíts a szemerei ifis táborban, vagy gitározz a gyermekórán, mert a karizmad lehetőségre teszi. Hogy légy munkatársa vagy állj élére egy missziós területnek, mert a hited és képességeid alapján így látjuk jónak.

Ez a bizalom, ez a tanítványokat már előre ismerő krisztusi attitűd az, ami megfogott sokunkat. Hogy Judit és Lajos már előbb alkalmasnak látott egy olyan szolgálatra, misszióra, amire magunkat akkor még nem (vagy még ma sem!). Köszönjük ezt a bizalomra épülő tanítványi megszólítást.

A másik szempont, hogy lelkészeink hagyták, hogy a tanítványoknak is legyenek tanítványaik. Egyes szolgálati területeken például nem ők szólítottak meg a stafétát átvenni képes szolgálókat, hanem hagyták, hogy az adott terület felelősei tegyék azt. Így kerestem meg például Mózes Áron és Zsuzsi két házaspárt, Kozákékat és minket, amikor egy időre hátrébb léptek a Házasság Hete megszervezésének szolgálatából. Köszönjük, hogy amióta e szolgálatot végezzük, mindig számíthatunk Juditra és Lajosra, s nagy öröm, hogy idén Áronék is visszatértek e terület nagyerdei irányításába. Tanítványok, együtt a mesterekkel.

A harmadik szempont pedig, hogy nagyerdei tanítványként felismerhettük, hogy egy nagy folyamat részei vagyunk. Példát adtak ebben lelkészeink: úgy lehetünk hálásak azért, amit ők végeztek itt, a Nagyerdőn, hogy megértette a gyülekezet: Isten az ő nagyerdei missziójukat már előre elkészítette. Mégpedig az 1990-ig itt szolgáló Kormos László nagytiszteletű úr munkájában; sőt, már őt megelőzően Éliás József szolgálatában a jogelőd gyülekezeti helyszínünkön, az Egyetemi templomban. Valamint az őket erősítő, átadott életű

egykori kisfi

presbiterek és más segítők áldott tevékenységében. Mindőjüknek köszönhetően, a történelmi körülmények ellenére is, folyamatosan krisztusközpontú gyülekezeti élet, valódi tanítványképzés folyt a Nagyerdőn már a rendszerváltás előtt, s azóta is. És hisszük, hogy ez a továbbiakban is így lesz.

Hálás vagyok a tanítványképzés és a missziós látás e nagy láncolatáért. Azért, amit tanárként

és szülőként is tudunk: nem az számít, amit *mi* teszünk és *mi* mondunk, csak az, hogy továbbadjuk, amit kaptunk. Ahogy Pál apostol hangsúlyozza: „Én ültettem, Apollós öntözött, de Isten adta a növekedést. Úgyhogy az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja.” (1Kor 3,6-7)

Fazakas Gergely

Szolgalat

Felnőttként ismertem meg Istent, és 33 évvel ezelőtt a Kismakörön keresztül kapcsolódtam be a gyülekezetbe. Nagy hálával gondolok a testvéri és lelkes személyes beszélgetésekre, a Kismakör, a Bibliaiskola alkalmaira, az istentiszteletek tanítására. Ezek által megerősödött a hitem, és az, hogy jó helyen, Isten közelében vagyok.

Ez a hála indított arra, hogy a sok jóért én is adjak valamit cserébe. E nagyszerű, befogadó közösségnek aktív, nem csak „fogyasztó” tagja szerettem volna lenni.

Egy lexikon szerint a keresztyén szolgálat „olyan önzetlen magatartás, jó cselekedet, amellyel az ember az Isten iránti háláját,

valamint Isten és emberek iránti szeretetét fejezi ki azáltal, hogy önzetlenül jót tesz másokkal.”

Kezdttem keresni, hogyan fejezhetném ki én is a hálámat, szeretetemet, milyen szolgálatban tudnék részt venni. Először az úrvacsora körüli teendőket ismertem fel, ugyanis tudok mosogatni, törölgetni. Szívesen éneklek: bibliaórán, dicsőítő alkalmakon vagy a táborunkban. (Az énekekben sokszor úgy éreztem, hogy helyettem megfogalmazott imádságok vannak.)

Mivel egészségügyi végzettségem van, ebben segítek. Van egy alapfelszerelésünk a gyülekezetben, amivel elsődleges ellátást tudunk biztosítani. A nagytáborunkban készenléti és felszerelést ellenőrző feladatot látok el. Ide kapcsolódik a kórházi beteglátogatás szolgálata is.

Segítséget és támogatást kaptam, amikor a válás súlyos gondjával és nehézségeivel küzdöttem. A feldolgozásban egy kurzus nagyon sokat segített nekem. Hálából 11 éve vezetem a Váló-Háló csoportot a hasonló nehézségekkel küzdő sorstársaimnak.

A „Hogy vagy?” – alkalmain a templom előtti megszólítással szolgálom. Az András-szolgalat három vasárnapi istentiszteletére, melyen bizonyágtételek hangzanak el, hívogatom és elkísérem a még keresőket, érdeklődőket.

Néhány év után aztán bizalmat kaptam a gyülekezettől a presbiteri szolgálatra is.

Ahogy telt az idő, egyre több szolgálati lehetőséget fedeztem fel, ezeket felsorolom.

Végzettség és képesség szerinti: énekes és hangszeres szolgálat, informatikai, műszaki, gazdasági, jogi, egészségügyi ismeretek.

Különösebb képzés nélkül: mosogatás, törölgetés, takarítás; kertészkedés (fünyírás, falevelek összeszedése, virágültetés, locsolás, gyomlálás, járda seprés); rendezvények, alkalmak körüli teendők (pakolás, dekorációk); gyermekfelügyelet (a különböző biblicsoportok, rendezvények, istentisztelet alatt); imádság; testvéri odafigyelés, beszélgetés, számontartás, látogatás; Szívárvány újság eljuttatása; hajléktalanok számára ételosztás (zöldségtisztítás, mosogatás, gépkocsival szállítás, éneklés, az étel kiosztása).

Nem is tudom minden területet felsorolni, de biztos, hogy a sok lehetőség közül mindenki megtalálja, amit hálából, szívesen és örömmel végez a gyülekezetünk épülésének és működésének segítésére, az Úristen dicsőségére.

Én így lettem aktív „családtagja” a Nagyerdei Gyülekezetnek.

Kunné Ország Marianna

szolgálók egy csoportja

Közösség

„Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben? Jézus így válaszolt: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Mt 22,36–39) Így hangzottak Jézus szavai, válaszként az egyik farizeus atyafi legkevésbé sem barátságos indíttatású kérdésére.

A két felszólító mondat ugyanazzal a szóval kezdődik: Szeresd! Ha felfogtuk az elménkel és megízleltük a szívünkkel e szó értelmét, amit a bűnbocsánatban kaptunk, akkor ez elindít a másik ember felé, majd közösséggé formál bennünket.

A lélek így indította el a lelkeségeinket, Lajost és Juditot, hogy Istentől kapott készlettel kezdjenek neki a Nagyerdei Gyülekezet közösséggé formálásának. Először néhány bibliakörrel, kisebb létszámú ifis táborral, majd a gyülekezet minden generációját megszólító, növekvő számú csoportokkal, a közel három évtizede minden évben megszervezett többgenerációs táborral és az

Összetartozásunk napjával. És folytathatnám a példák felsorolását. Ezt általában akkor szokták mondani, ha nincs mit mondani, de nekem van, így aztán folytatom.

Az elkötelezett táborjárók emlékeznek arra, amikor a Táborgyertya, tehát a szombat esti összejövetelen Nagytiszteletű Úr a tőle megszokott precizitással mindig elmondta, hogy hányan végeznek a gyülekezetben állandó szolgálatot, azaz olyat, amelyhez biztosan lehet számítani a szolgálatot vállalt testvérré. Nem véletlenül osztotta meg velünk Lajos ezeket a gondolatokat, hiszen – és ezt is tőle tanultam, az egyik táborunk jelmondata volt – „az önkéntes szolgálatok építik a közösséget, és azt is aki végzi”.

Ez az elv vezetett bennünket akkor is, amikor egy új közösséget segítettünk életre, az Úrréti Gyülekezetet. A szülési fájdalmakra már nem emlékszem, de az örömökre annál inkább. Jól bevésődött az, amikor többszöri, hosszas elemzéseket tettünk meg magunkról, a Nagyerdei Gyülekezetéről, hogy lássuk, melyek azok a kérdések, mérföldkövek,

közösségben

amelyek egy új közösség létrehozását indokolják. Az új közösséget egy meglévő közösség, mi, a Nagyerdei Gyülekezet indítottuk az Úr szolgálatára.

Nagytiszteletű Úrral tavaly december végén tettünk látogatást az Úrréjtén. Jelentem, hogy a gyermek, felelősségének teljes tudatával bíró, döntőképes fiatal felnőtté érett.

Kerti Péter

Magasztalás

„Abban az órában így ujjongott Jézus a Szentlélek által: Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmeselek elől, és felfedted az egyszerű embereknek. Igen, Atyám, mert így láttad jónak. (...) Tanítványaihoz fordult, és nekik külön ezt mondta: Boldog az a szem, amely látja, amit ti láttok. Mert mondom nektek: sok próféta és király szerette volna látni azt, amit ti láttok, de nem látták, és hallani azt, amit ti hallotok, de nem hallották. Ekkor felállt egy törvénytudó, hogy megkísértse őt, és ezt kérdezte: Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” (Lk 10,21–25)

Jézus ujjongva magasztalja Istent, és egyszer csak beleszól valaki. Ha nem tudjuk, milyen a magasztalás, el kell olvasni ezt a szakaszt. Jézust látjuk, aki látványosan ünnepli Istent. De nem csak ő magasztal! Azok is, akik hallgatják, részt vesznek ebben vele, akikkel közösségben van és akik érzik ugyanazt, csak talán nem fejezik ki ugyanígy. És ami a legfontosabb, nem rontják el. Mert az őt kísérteni akaró törvénytudó a belekérdezésével épp azt fejezte ki, hogy ő egyáltalán nem érti, mi történik. És elrontja Jézus hangulatát is, ez érződik később Jézus szűkszavú válaszaiban.

Amiben én a magasztalást leginkább meg tudom élni, az a zene. És aki az én időmben elkezdte a könnyűzenét vállalni, vinni az egyházban, nem kijárt úton haladt. Sok megjegyzés, lenézés, vagy csak elhallgatás, megmosolygás amivel találkoztam ezalatt a 25 év alatt.

Még itt a gyülekezetben is érték kritikák a magasztalásnak ezt a formáját. Akár az, hogy

valakinek hangos, vagy más azt mondta, hogy igénytelen.

De magasztalás volt, abban biztos vagyok.

És leginkább ezért vagyok hálás a gyülekezetnek, hogy az esetleges hangosság, vagy a kevésbé magas színvonal ellenére támogatja azt, ami nem velünk, már előttünk is elkezdődött. És amit mi is szeretnénk továbbadni majd, és csodálatos, hogy már most van kiknek. Hogy magasztaljuk Istent.

Köszönet Lajosnak és Juditnak, hogy el tudták viselni, szeretni és támogatni ezt a fajta magasztalást. Mert így nőhetett ki a gyülekezetből olyan formában is, hogy most már gyülekezeteken átível, és egyre többekhez eljuthat. Kevésbé hangosan és talán színvonalaiban is.

És hálás vagyok a gyülekezetnek, akik kifejezik, hogy ők is át tudják élni, őket is meg tudja mozdítani, lelkesíteni, lendíteni, vagy éppen lélekben elcsendesedésre segíteni, Isten felé fordulni nehéz érzésekkel.

Mert együtt magasztalunk. Azokkal is, akik teli torokból énekelnek és azokkal is, akik ebben kevésbé látványosan, de részt vesznek a magasztalásban. És ez igaz, amikor a kórust hallgatjuk vagy éneklünk benne, igaz, amikor egy magasztaló istentiszteleten veszünk részt együtt. Mert adjuk hozzá magunkat, vállaljuk egymást.

Csak ne rontsuk el, ahol magasztalás van! Ne vegyük el senki kedvét, hanem erősítse magasztalásunk a közösséget, és közösségünk erősítse az Isten magasztalását!

Bertha Zoltán

Debrecen-Nagyterdei Református Egyházközség
 4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811
 Felelős kiadó: Püski Lajos, lelképásztor
 Nyomda: Litográfia
 Készült: 250 péld.
 32. évfolyam 7. szám
www.refmagyerdo.hu

A „mikrofonos csávó” és a kövek

Pár évvel ezelőtt, 2020-ban, amikor a Püski házaspár nagyterdei szolgálatának 30 éves jubileumát ünnepeltük, egyik este félálomban bevillant egy régi emlék. Az benne a különös, hogy tisztán emlékszem rá, holott egyszer sem elevenítettem fel e jó régi eseményt. Nem is tudom, lehet, az évforduló körüli események ébresztették fel bennem ezt az emléket, mint valami isteni sugallat?

Történt, hogy 1996-ban útnak indult a gyülekezet, hogy megtartsa az első, többgenerációs tábort Füzérradványban. Az érkezésünk után épp, hogy befészkeltek magunkat, megjelent a tábor területén egy illető, aki felállított egy asztalt, és megterítette azt „csoda” kövekkel. Már dörzsölte is a kezét, látva a tábor létszámát, és magabiztosan hirdette a marketinget: „Tessék csak tessék, ezek a kövek a nap energiáját sugározzák, vegyék meg!” Nem volt túl sok idő az értékesítésre, hisz Lajos bácsi amint tudomást szerzett a dologról, azonnal kipenderítette az árust, aki nagy duzzogva ugyan, de távozott. Még arra is emlékszem, ahogy Lajos bácsi nekünk, táborlakóknak meg is indokolta, hogy ilyesmi humbugnak itt helye nincs. Egyébként is hülyeség, hisz a napsugarakat közvetlenül is élvezhetjük. Tette mindezt egy kis hordozható hangszóróval és mikrofonnal.

Teltek-múltak a napok, és közelgett a hét egyik csúcspontja, a kirándulás. Az úticél a népszerű Kőkapu volt, ahová erdei vasút vitt bennünket. Egész sokan voltak már a helyszínen, amikor berobogott a vonatunk. Már messziről kiszúrtam, ahogy a köveket áruló illető is ott van másodmagával. Megterített asztallal, csillogó szemmel ugyanúgy dörzsölte a kezét, mint legutóbb, készülve az újabb adag embert szállító vonat érkezésére. Elsőként Lajos bácsi szállt le, és a tőle már akkor megszokott módon,

a hordozható mikrofon segítségével tájékoztatt bennünket a napi programról, mielőtt szétszélednénk. Mindez a „köves” emberünk szemé láttára zajlott, akinek arcára fagyott a mosoly, és miközben meredve nézett maga elé, belátva, hogy itt egy darab követ sem fog tudni eladni, csak annyit mondott, hogy „Na, már megint a mikrofonos csávó...”

Miért érdekes számomra ez az emlék? Nehezen tudom elképzelni, hogy az akkor gúnyos megjegyzést tevő emberünk még mindig köveket árulna. Viszont az tény, hogy Debrecenben, a Bolyai utcán egy példa értékű gyülekezet formálódott ki a hosszú évek alatt. Nem beszélve az azóta is évről évre megszervezésre kerülő többgenerációs nagytáborról, aminek az alapkövei e történet idején kerültek lefektetésre. Ide nyúlik vissza a Táborgyertya hagyománya is, aminek az első alkalma nem volt tervezett, áramszünet miatt volt szükséges a záróestét gyertyafények közt megtartani. Az már csak hab az ünnepi tortán, hogy a Püski házaspár (sőt, még a püspök is) a 30 éves jubileumon, a napsütötte, csodakövektől mentes füves pályán, az említett hangszóró és mikrofon segítségével szólt a gyülekezethez.

Bollmann Krisztián

a hangszóró és mikrofon még mindig megvan

